

Forfatter: Rahbek, Knud Lyne

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Knud Lyne (1829-02-23)

Citation: Rahbek, Knud Lyne: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Knud Lyne (1829-02-23)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 388.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000225.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bakkehuset, 23. Febr. 1829.

Kiæreste Job!

Jeg har længe længtes efter at lade dig høre noget fra mig; men jeg har, siden vi saaes, ikke været uden to Gange i s. 389Byen, den ene i Begravelsesærinder, den anden en Aften, da jeg gik af Veien for mig selv — paa Comedie, .og kiørte ud; Torsdagene undtagen, da jeg gaaer ind i Directionen og ligeledes kiører ud; eftersom jeg har faaet en jødisk Angst for at gaae paa Jis, især siden „Huse" brækkede Armen, da jeg ikke veed noget værre at tænke mig, end et saadant Tillæg til min øvrige Stemning og Stilling.

Da det imidlertid har glædet mig usigelig, at du havde været saa tilfreds med mig ved dit kiære Besøg, vil jeg dog ikke gierne forspilde denne din gode Mening, som om jeg nu havde forandret mig til det værre, og vil jeg da skynde mig at give dig den Forsikring, at jeg troer, du endnu stedse vilde finde mig, som du forlod mig, hjertelig bedrøvet, men mit gamle Valgsprog tro: „Doch war auch Gottes Rathschlut das"; ja jeg tør endog tilføie, at jeg ofte, og endnu i Dag, i denne frygtelige Jisvinter, har takket Gud, at han ikke lod hende gennemgaae alt det til Legem og Sind Trykkende og Vaandefulde, disse Dage med deres mange Slagtoffere, tildeels af hendes Sygdom, vilde havt for hende. Overalt har vor Hedengangne talt trøstende Ord til mig i Følgende, som fromme ejegode Hanne L. forleden meddeelte mig af et Trøstebrev, hun ved hendes Broders Død havde tilskrevet hende, og som jeg har afskrevet paa et Pap (hvorpaa hun Dagen før sin Død tilskrev mig sin sidste kierlige Sæddel) med Overskrift: Tibi dictum puta : „Hvad jeg egentlig har villet sige big, kunde jeg kortere og skiønnere have sagt med nogle Ord af Lavater: „Alle Sterblichen sehen im geliebten Gestorbenen den Tod nur — aber der Glaube weit nichts vom Tode der Lieben. Wenn die Liebe klaget, so fragt der Glaube: was klagst du?" — Vi ville derfor ikke, gode Hanne! qvæle Kierligheden i vort Bryst, naar vore Elskede bortrives af vore Arme; men vi ville da fremkalde Troen, og søge at giøre den ret levende i os; thi kun den er mægtig til at læge vort Hiertes Saar, og bringe Klagerne til at forstumme paa vore Læber".

10*

s. 390Mindst troede hun sikkerlig, da hun for nu vel tolv, fiorten Aar siden skrev dette til hende, at det var for mig, hun skrev; o! men atter dette er en skøn Bekræftelse paa den herlige Lignelse om Sædemanden med den gode Sæd, der, uden at vi drømme derom, i det vi færdes med vor Deel deraf, ofte henføres, hvor vi mindst anede, og bærer hundredfold Frugt. — Dog — det er jo ikke mig, der skal forkynde „Ordet" for dig; altsaa dette kun, at du kan see, at det er min ærlige Idræt, at være Eder værd.

At min Søster ikke har vovet at bosætte sig paa Bakkehuset, især da hun i Sommer troer at burde tage op til min aandelig og legemlig forulykkede Broder i Norge, veed du formodentlig, samt at Ophelia Drewsen, da jeg gjorde hende Forslaget, i Følge det Tilbud, hun i Vinter gjorde min Kone, med datterlig Redebonhed modtog det, at hendes Fader hjertelig samtykkede og bifaldt det, og at hendes gamle ædle Bedstemoder paa Fredensborg, min ældste elskede Veninde, Mad. Rosing, af fuldt Hierte gav sin Datterdatter sin Velsignelse til at forsøde hendes uforanderlige Ungdomsvens gamle tunge Dage, veed du formodentlig Alt, men vil jeg dog hidsætte, at du kan see, jeg skiønner derpaa.

Overalt har den hiertelige Deeltagelse, der virkelig har søgt mig, fra de offentlige Ytringer deraf, Oehenschlägers, Ingemanns, Fr. Bruns, N. Davids — et velsignet Stykke af vor gamle Lund, der kommer i næste „Tritogeneia", ei at forglemme — indtil de uafladelige, der daglig paa saa mange Maader møde mig, været mig usigelig velgiørende, saa meget mere som jeg føler, at jeg skylder hendes saa ualmindelige, og ualmindelig paaskiønnede Værd største Delen deraf; og endnu veed jeg, der staaer mig en stor Deel saadan Aands og Hiertes Nydelse fra fiernere Venner, P. Møller, Brøndsted, P. A. Heiberg, maaskee Steffens, vel mulig Lunzi, fra hendes hambvrgske og kielske Venner osv., tilbage. De offentlige har jeg isinde i sin Tid at samle i et lidet Hæfte, som Manuskript for Venner, til hvilket jeg da agter at bede dig skrive en Indledning, s. 391da jeg ingen vor Afdøde kiærere og kierligere Haand veed at anmode derom.

„Om jeg har opgivet „Erindringerne"? Tvertimod! jeg er i fuldt Arbeide dermed; men, kiæreste Ven! de faae en langt anden Farve, da trium sila atra sororum ville give en hidtil ukiendt Islæt; og de nyeste Erindringer, om end ikke fortrænge de gamle, dog uforjagelige tage deres Sted ved Siden af disse. *)

Hils din vennefulde Fanny, og tak hende hierteligst for al Deeltagelse; hils ogsaa hjertelig Eders Børn, min Kones egne Dreng, og mine egne smaa Piger; og lad Bakkehuset, naar bedre Aarstid bringer Eder i vort Nabolag, ikke blive Eder fremmed, saalænge det vedbliver at være hendes Erindring helliget.

Og nn, Gud velsigne og bevare dig og dine! og Gud lønne dig for hver Glæde, vi i bedre Dage have havt dig at takke.

Din gamle
Rahbek.